

er interessante og for ikke at beskyldes for enten at skjule noget eller at have misforstaaet noget —, der er dateret den 25. Oktober, altsaa 2 Dage før vedkommendes Løsladelse, lyder saaledes:

„Til Justitsministeriet.

Ved hertil at fremsende de hoslagt tilbagefølgende Akter vedrørende Forbedringshusfange Anders Jørgen Theodor Berning har Justitsministeriet i Skrivelse af 16. d. M. udbedt sig en Udtalelse om, hvorvidt den paagældende maa anses for farlig for den offentlige Sikkerhed, saaledes at der bør træffes Sikkerhedsforanstaltninger overfor ham, og i saa Fald hvilke. Saaledes foranlediget skal Raadet udtale: Da det af det i Sagen oplyste fremgaar, at Anders Jørgen Theodor Berning vel hverken er sindssyg eller aandssvag, men et psykisk degenereret Individ, lidende af en udpræget seksuel Hyperæstesi, som giver sig Udslag i hyppige samfundsfarlige Forbrydelser, og som han trods gentagne Straffe er ganske ude af Stand til at beherske, skønner Raadet, at han maa anses for farlig for den offentlige Sikkerhed. Da der ikke findes for hans Lidelse egnede Abnormanstalter, maa Raadet anbefale, at han anbringes i en Arbejdsanstalt og kun, hvis han dér skulde volde Ulemper, i Sikringsanstalten ved Nykøbing, Sjælland, hvor det ved hans relative Klarhed vil være vanskeligt for ham at indpasse sig.“

Retslægeraadet anser ham altsaa efter det foreliggende hverken for sindssyg eller for aandssvag, og efter hidtidig Praxis skulde han altsaa løslades. Vi var imidlertid i Justitsministeriet enige om, at man i et saa vigtigt Spørgsmaal tillige burde høre Sundhedsstyrelsen, for at der ikke skulde kunne være Tvivl om det lægelige Syn paa Sagen hos nogen af de Autoriteter, Justitsministeriet i Henhold til Lovgivningen officielt er henvist til. Sundhedsstyrelsen blev derfor spurgt den 29. Oktober, efter at jeg havde givet Ordre til midlertidigt at lade Berning faa Ophold paa en Sygestue paa Vestre Fængsel, hvor man var villig til at modtage ham, og Sundhedsstyrelsens Svar, der indløb nu i Lørdags den 8. ds., er saalydende:

„Sundhedsstyrelsen skal i Tilslutning til Retslægeraadet ved Sagens Tilbage-sendelse udtale, at Berning maa anses for farlig for den offentlige Sikkerhed. Paa Grund af hans psykiske Abnormitet finder Sundhedsstyrelsen, at han fra et lægeligt Synspunkt set maa henregnes til de Personer, der hører hjemme paa Sikringsanstalten. I Sagens Votering deltog den

fungerende Formand og Konsulenterne Dr. Bränniche, Prof. Dr. med. Bock, Prof. Monrad og Overlæge Permin.

Sundhedsstyrelsen, den 8. November 1924.

Gordon Norrie.“

Der er altsaa herefter ikke Spor af Tvivl om, at Berning maa anses for farlig for den offentlige Sikkerhed, og Sundhedsstyrelsen finder, at hans psykiske Abnormitet — jeg understreger dette Udtryk, man vil senere forstaa hvorfor — er saa fremtrædende, at han fra et lægeligt Synspunkt hører hjemme paa Sikringsanstalten ved Nykøbing, Sjælland, den, der populært kaldes Kriminalasylet for farlige sindssyge Forbrydere. For saa vidt er altsaa alt i Orden: hans Farlighed, sagkyndige Lægeudtalelser om den lægelige Nødvendighed af hans Indespærring, ikke blot midlertidigt, og endelig den sunde Fornuft.

Men vi kommer saa til det afgørende — det ogsaa efter det ærede Medlem Hr. Rodes Mening afgørende — Synspunkt: Har Justitsministeren fornøden Lovhjemmel til administrativt at indespærre denne for den offentlige Sikkerhed farlige, psykisk abnorme Person, naar han ikke kan kaldes egentlig sindssyg eller aandssvag? Thi i sidstnævnte Tilfælde er der vistnok almindelig Enighed om, at der overhovedet ikke er nogen Tvivl. Ej heller er der nogen begrundet Tvivl om Justitsministerens Beføjelse til som en Art Nødhjælp foreløbigt at tilbageholde eller internere en Person, der skønnes farlig for den offentlige Sikkerhed, indtil den afgørende Undersøgelse af hans Psyke ved kompetente lægelige Myndigheder er afsluttet. Man har dog i dette særlige Tilfælde benægtet denne Hjemmel, fordi det drejer sig om en Person, som først er blevet tilbageholdt ved Udstaaelsen af en Straf, og hvor Domstolene jo netop havde dømt ham, fordi han ikke var sindssyg. At hans Sag i saa Henseende ikke var undersøgt eller færdigundersøgt ved Straffetidens Udløb, er naturligvis begrebsmæssig set en ren Tilfældighed, der skyldes det uheldige i, at den nuværende Regering er kommet for sent til Magten, og at Justitsministeren som Følge deraf ogsaa er kommet for sent ud paa de nævnte Besøg paa Straffeanstalterne, for sent til at faa Undersøgelsen afsluttet ved denne Fanges Straffetids Udløb. Denne Indvending er altsaa uden principiel Interesse og i dette Tilfælde ogsaa praktisk urimelig. Man kan ikke vel bebrejde mig, at jeg ikke har taget denne Sag op, før jeg lærte den at kende. Men nu dette Punkt ikke vil kunne tilfredsstille